

Forfatter: Bagger, Carl

Titel: Udrag fra JULIANE MARIE FIEDLER,

Citation: Bagger, Carl: "Udvalgte Skrifter", i Bagger, Carl: *Udvalgte Skrifter*, udg. af OSKAR SCHLICHTKRULL , 1928, s. 248. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bagger01val-shoot-idm140621535989328/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

Du sælger ei min Ungdoms lyse Kloder,
Ei disse gamle Sales dybe Røst;

Du køber ikke denne Moders Minde,
Og ikke disse Gyldenlakkers Pragt;
Du køber ikke hvad der ligger inde,
Hvad hun af Skjønhed har i Blomsten lagt;
Du køber ikke Hjertet af vort Indre,
Det slaar kun for den Døde og for os;
Du køber ei den Sol, som før mon tindre,
Du køber kun en stjerneløs Kolos.

Vi sælger ei den tabte kjære Moder,
Det smukke Billed bliver i vor Barm;
Vi samles stille, Søster med sin Broder,
Ved Hjertet holde vi den Døde varm:
Saa frisk som den, Ægypteren bevared,
Skal for vort indre Blik hun stedse staae,
Retsom det syntes, hendes Læbe svared,
Naar i vort Øie hun en Taare saae.

Vi alle Børn, de større som de mindre,
Vi see mod Firmamentets sølvblaae Hav,
Der hvor de mange Herrens Baade tindre,
Som bringe Sjælene fra Jord og Grav.
Vor Moder — sukke vi — hvor er Du henne?
Plantagen er ei meer, som fordum, smuk,
O, Moder, hvor med Smil vi vandred Tvende,
Der gaaer nu Een og med tungsindigt Suk.

Hver Stjerne hist et *Basnæs* er, en Rude
Paa det umaalelige Storpallads,
Hvor Lyset indenfra naaer til os ude,

Men vi kan ei see gjennem Stjernens Glas.
Bereed saa nær Dig, som Du kan, en Plads
Hvorhelst i Stjernerne Du monne vandre;
Hvor Du ei er, der er os ei tilpas —
Du veed: vi ville mødes med hverandre.

MIGNON I GRAVEN.

Sover Du Lille? Øiet er lukket,
Lokken ei bølgel, tyst er nu Sukket.
Mignon, Du Elskte, ak, vil Du ikke
Aabne de sorte, brændende Blikke?

Han, hvem Du elsked, trofast i Haabet,
Mærked ei Sukket, ændsed ei Raabet:
Derfor var ogsaa mægtig din Længsel,
End'lig at bryde Skranker og Fængsel.

Huset Du mindedes stedse andægtig,
Støtten, som standed marmorne prægtig,
Landet, hvor Løvet aldrig falder,
Bjergenes hvidgraae, taagede Haller.

Citharens Toner bragte Dig Trøsten,
Ak, men saa Faa kun lytted til Røsten!
Sorgen boer ene — Glæden foragter,
Flyver forbi den med haanlige Fagter.

Haver ei Huss og haver ei Moder,
Har ingen Søster og har ingen Broder;
Stien er smal og knudret er Jorden —
Barnet er utaalmodigt nu vorden;